

The Call-Up

K.C. Carmichael bij Boekerij:

The Kennedy Rule

The Call-Up

K.C. Carmichael

The Call-Up

Eerste liefde, tweede ronde.

Durft Bouchard eindelijk raak te schieten?

Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers

ISBN 978-90-492-1273-5

ISBN 978-94-023-3071-7 (e-book)

ISBN 978-90-492-1489-0 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Call-Up*

Vertaling: © Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv

Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers

Omslagontwerp: Rachel Lawston, bewerkt door Het Omslag Atelier

Omslagbeeld: © Rachel Lawston

Zetwerk: Crius Group

© K.C. Carmichael, 2026.

The moral right of the author has been asserted.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedereen die ooit jaren heeft moeten wachten
tot een droom uitkwam*

REGULIERE COMPETITIE

UNIVERSITEIT VAN WISCONSIN ZES WEKEN VOOR HET EINDE VAN DE REGULIERE NHL-COMPETITIE

Brandon Bouchard

‘Hé! Brando!’ Richie McDaniel, mijn onuitstaanbaarste en vervelendste teamgenoot, roept naar me vanaf de andere kant van de kleedkamer terwijl ik mijn schaatsen vastbind voor de wedstrijd van vanavond; een van de laatste van ons seizoen. ‘Je broer is weer op tv om het op te nemen voor zijn teamgenoten.’ De manier waarop hij ‘teamgenoten’ zegt, is zo overdreven en vol walging dat mijn bloed ervan gaat koken. ‘Denk je dat hij het leuk vindt om met die twee pikzuigers te spelen?’

Hij krijgt een paar high fives van onze teamgenoten. Niet van iedereen, maar er zijn er genoeg die zich voortdurend uitspreken over de coming-out van Gavin Marshal en Connor Kennedy als koppel. Het begint me te irriteren. Maar sinds deze ellende is losgebarsten, let ik op mijn bloeddruk. Ik slik alle opborrelende scheldwoorden in en doe mijn uiterste best onverschilligheid uit te stralen. Deze laffe uitweg is de makkelijkste manier. Dus ik haal mijn schouders op en zeg domweg: ‘Mijn broer vindt die aandacht gewoon heerlijk.’

Wat gedeeltelijk klopt. Mijn oudere broer, Ander, was altijd al de sociaalste van ons twee. Hij is totaal niet verlegen en geniet met volle teugen van de schijnwerpers. Soms denk ik dat we van positie hadden moeten wisselen. Het zou voor mij mak-

kelijker zijn om me te verstoppen achter het masker van de goalie, en hij zou het geweldig hebben gevonden om zendtijd te krijgen met een helm op zijn hoofd met alleen een doorzichtig plastic vizier.

Helaas zijn onze vaardigheid en ons postuur op het ijs belangrijker dan onze persoonlijkheid. Hij heeft de perfecte lengte en ogen om pucks op te vangen voordat ze in het net belanden. Ik ben kleiner en heb snelle voeten en nog snellere handen om het perfecte polsschot langs een goalie te slingeren.

In veel opzichten heb ik mijn schietvaardigheid aan Ander te danken. Toen hij als kind besloot om goalie te worden, moest ik pucks op hem afvuren zodra ik een stick kon vasthouden. Op het ijs, op de oprit en op regenachtige dagen zelfs in onze kelder. Elke dag schoot ik pucks op hem af en met de dag werd hij een betere goalie. Wat betekende dat ik ook beter en creatiever moest worden om pucks langs hem te krijgen. Bovendien gaf elke jeugdspeler uit de USHL die bij ons thuis logeerde graag tips over hoe ik hem kon passeren. Soms loont het om het kleine broertje te zijn.

‘Maar even serieus, Brando,’ zegt Richie. ‘Je moet echt tegen je broer zeggen dat hij zich moet inhouden. Anders krijgen mensen nog verkeerde ideeën over hem.’

Ik haal weer mijn schouders op. ‘Het interesseert mijn broer helemaal niets wat andere mensen van hem vinden.’ En waarom zou hij? Hij is een van de beste goalies in de competitie. Hij won vorig jaar de Stanley Cup, gaat dit jaar waarschijnlijk de Vezina Trophy winnen en heeft ook de olympische gouden medaille in zijn zak.

Richie grijnst naar me. ‘Nou, als hij mijn broer was, zou ik zeggen dat hij zich moet inhouden. Deze shit straalt ook op jou af.’

Ik probeer niet met mijn ogen te rollen. Hoezo heeft het huidige gedrag van mijn broer invloed op mij? Hij bewijst me juist een dienst door de schijnwerpers op zichzelf gericht te houden.

Ik weet dat hij het echt dáárom doet. Nou ja, niet om mij uit de schijnwerpers te houden, maar zijn teamgenoten. Hoe meer hij praat, hoe minder Gavin Marshal en Connor Kennedy dat hoeven te doen.

Ik haal voor de derde keer mijn schouders op terwijl ik weer vooroverbuig om mijn andere schaats te strikken.

Richie is kennelijk klaar met mij en gaat verder lol maken met de rest van het team. Hij is de ster hier bij de universiteit van Washington. En zeer begeerd door de Minnesota Wolves. Dus natuurlijk is hij voor iedereen een groot voorbeeld wat betreft wat ze moeten denken en voelen en hoe ze moeten handelen. Persoonlijk bepaal ik al die dingen liever zelf.

‘Bouchard!’ roept de coach vanuit de deuropening van zijn kantoor.

Ik ga rechtop zitten en kijk hem strak aan. ‘Ja, coach?’

‘Trek je schaatsen uit.’

Fuck. Wat nu weer? Ik heb goed gespeeld. Waarom haalt hij me eruit? Ik wil gewoon spelen, het ijs op en mijn frustratie afreageren op een paar pucks. Niet alleen de klootzakken in deze kleedkamer, maar in elke kleedkamer laten zien waartoe een ‘pikzuiger’ op het ijs in staat is. Niet dat ze weten dat ik gay ben. En ik ben zeker niet van plan het ze te vertellen. Maar ik weet het wel, en dat is genoeg.

‘Kijk niet zo somber,’ zegt de coach. Er klinkt wat opwinding door in zijn stem, die niet alleen mijn aandacht trekt, maar ook die van alle anderen. Het is nu stil in de kleedkamer en alle ogen zijn op mij of de coach gericht. ‘Je bent opgeroepen, jongen.’

‘Wat?’ gillen we allemaal tegelijk.

‘St. Louis heeft je nodig,’ zegt hij en hij stapt op me af. Hij pakt mijn hand en klopt me op de schouder, waarna hij me losjes omhelst om me te feliciteren.

Het merendeel van de kleedkamer barst in gejuich uit en roept ‘Gefeliciteerd!’ en ‘Holy shit!’ terwijl ik er verbijsterd bij zit.

‘We gaan die stiekeme backhand van jou missen,’ zegt de coach. Hij geeft me nog een schouderklopje terwijl hij me lo-slaat en zich terugtrekt.

‘Dat meen je niet,’ zegt Richie vanaf zijn plek.

Eerlijk gezegd ben ik het wel een beetje met Richie eens. Ik ben een redelijk goede speler, maar als ik een gokker was, had ik al mijn geld erop ingezet dat Richie zou worden opgeroepen om in de grote competitie te spelen. Ik bedoel, kom op. Kijk naar mijn staat van dienst. Het is al bijna vier jaar geleden dat ik werd gedraft. Ik had me er al lang bij neergelegd dat mijn professionele carrière zich waarschijnlijk zou afspelen in de anonimiteit van de lagere divisies.

‘Ik meen het echt,’ zegt de coach. ‘Ik hing net aan de telefoon met hun nieuwe coach. Hij zegt dat hij je heeft gevolgd.’

‘Fuck!’ schreeuwt Richie terwijl hij opstaat en zijn hockeystick tegen de muur slaat. Het blad versplintert en de steel breekt doormidden.

‘Hé!’ roept de coach. ‘McDaniel! Rustig nou. Jouw tijd komt nog wel.’

‘Dit is bullshit!’ Richie stormt de kleedkamer uit. Ik hoor hem nog steeds tekeergaan op de gang. Een paar aanbidders lopen hem achterna. Het kan mij niet schelen. Ik zal ze niet missen.

Nog steeds verbijsterd kijk ik eindelijk op naar de coach. ‘U maakt geen grapje?’

Mijn overgebleven teamgenoten komen allemaal op me af en beginnen me heen en weer te duwen. Ze kloppen me op mijn schouders, en onze goalie tilt me uit mijn stoel voor een stevige knuffel.

‘Ik maak geen grapje, jongen.’ De coach glimlacht. ‘Maak ons trots in St. Louis.’

Zodra mijn schaatsen de vloer weer raken, besef ik ineens wat dit nou echt betekent. Dit is mijn kans. Ik wacht al op deze kans bij de Mules sinds ik bijna vier jaar geleden door hen werd

gedraft. De NHL heeft aangeklopt. Dit is ook het moment waarop ik bedenk dat Ryan Christianson voor St. Louis speelt. Hij is mijn eerste crush en wij waren ooit zijn gastgezin.

De Mules zijn niet zo'n team als de Blizzards of de andere grote titelkandidaten. De meeste mensen weten nauwelijks wie er in hun selectie zitten. Maar ik wel. Ik volg Ryans carrière al vanaf het moment dat hij bij ons over de vloer kwam toen ik veertien was. Die stiekeme backhand die de coach nog ging missen, dat heb ik van Ryan. Mijn hele spel komt van Ryan. Ik heb zoveel van hem overgenomen dat het me verbaast dat nog nooit iemand het heeft gemerkt of het verband heeft gelegd.

2

TRANINGSFACILITEIT VAN DE ST. LOUIS MULES

Ryan Christianson

Ik speel heel graag voor de Mules. Het is verreweg het beste team in de competitie. Oké, we zijn momenteel vier punten verwijderd van een plek in de play-offs, maar dat is prima, want dat houdt ons gretig en onze fans enthousiast. We staan op het punt er eindelijk weer eens naartoe te gaan. Het was al lang voordat ik hier kwam een heikel punt. We hebben nog één ontbrekend stukje nodig. We zijn er zo dichtbij dat ik het bijna kan aanraken.

Ik denk dat coach Chris dat puzzelstukje is. Sinds hij er is, hebben we allemaal meer energie. De pers noemt dit het 'nieuwecoacheffect'. Hij vormt de drijfveer om het beste in ons naar boven te halen, ook al zaten we er de afgelopen seizoenen comfortabel bij doordat we in ieder geval nooit op de laatste plaats eindigden. We hebben mazzel. St. Louis houdt namelijk van ijshockey. Het is een ijshockeystad, ook al ligt de stad in het zuidelijke Midden-Westen en niet in de bevroren gebieden van Canada of de noordelijkere staten. Die leven voor winteramusement, als afleiding van het sombere weer. En misschien speelt ook mee dat de hoop en de dromen van deze stad niet afhangen van de prestaties van het plaatselijke team. De inwoners zijn volgens mij gewoon echt blij om ons

hier te hebben, ongeacht onze plek op de ranglijst.

Het kan niet beter. Ik kom naar de baan om ijshockey te spelen en, belangrijker, ik strijk mijn salaris van vijf miljoen per seizoen op zonder dat iemand me echt in de gaten houdt.

Mijn sportagent kon me wel wurgen toen ik dat contract afgelopen zomer tekende. Hij vond dat ik meer had moeten eisen. Hij wilde zelfs kijken naar aanbiedingen van grotere teams, waar ik betere sponsordeals in de wacht kon slepen. Ik zou een knap gezicht zijn voor hun reclames. Maar hij begrijpt het niet. De St. Louis Mules is het perfecte team voor mij. Er bestaat hier geen druk. En, nog belangrijker, er zijn geen internationale schijnwerpers.

Ik bedoel, ik heb met eigen ogen gezien wat er met Marshal gebeurde nadat hij werd geout. Waarom zou ik in godsnaam zelf in zo'n positie terecht willen komen? Mij kan tenslotte hetzelfde overkomen. Dacht het niet. Ik relax liever in St. Louis met mijn mede-Mules dan dat ik het risico loop het middelpunt te worden van een gay ijshockeycircus. Mijn hele leven, van vroeger en nu, zou onder een vergrootglas komen te liggen. Dit lekkere leventje bij een klein team, dat is echt iets voor mij.

Al zou dat natuurlijk kunnen veranderen nu coach Chris officieel het roer heeft overgenomen.

Maar tot nu toe is coach Chris geweldig. Zoals ik al zei. Ik denk dat hij het laatste puzzelstukje is dat we nodig hadden om ons naar de play-offs te loodsen. Zijn systemen zijn makkelijk te begrijpen en zijn coachingstijl is heel spelersvriendelijk, wat we allemaal waarderen. We hebben zelfs al vier wedstrijden op rij gewonnen. Iets wat gelukkig niemand buiten St. Louis is opgevallen. Hij zegt wel de hele tijd dat het team een nieuwe aanvaller nodig heeft, naast mij op de rechtervleugel. Dat intrigeert me wel.

Hoewel ik het nooit hardop zou zeggen, is mijn huidige *right winger*, Roysy, niet echt een eerstelijnspeeler. Maar er is niemand anders in onze selectie die hem kan vervangen. De transfer-

deadline is al voorbij, dus ik weet niet waar coach Chris deze winger vandaan wil halen.

‘Hé, Ryan!’ roept Danton vanaf de halterbank, waar hij rechtop zit na een setje bankdrukken. We hebben vanochtend geschaatst en zijn inmiddels overgegaan op kracht- en hersteltraining.

Tussen twee zwaaien van mijn kettlebell door geef ik antwoord. ‘Wat is er, Cap?’

‘Heb je het gehoord?’

‘Hij hoort niks. Te druk met in spiegel kijken,’ zegt Ivanov, onze goalie, vanaf het squatrek.

‘Gelul!’ zeg ik terwijl ik de kettlebell neerleg en overstap op de *battle ropes*. ‘Ik hoor jou het hele seizoen al zeiken en zani-ken omdat...’ Ik pauzeer zodat ik mijn beste imitatie kan geven van zijn Russische accent. ‘... Amerikaanse spelers niet stoer zoals Russen.’

‘Ivanov heeft geen ongelijk,’ zegt Clemmers vanaf de home-trainer terwijl ik met de touwen train.

Ik kijk Clemmers wantrouwig aan. ‘Over welk deel?’

‘Allebei,’ zegt Roysy, die de kettlebell pakt die ik net heb neergezet om er zelf een setje mee te zwaaien.

Ik laat de touwen even liggen om een slok water te nemen en op adem te komen. Met een rood gezicht kijk ik weer naar onze aanvoerder. ‘Maar serieus, Cap. Wat is er?’

‘Jouw jongen!’

Mijn jongen? Waar heeft hij het in hemelsnaam over? Koorts-achtig probeer ik te verzinnen wat hij weet. Ik heb al in geen tijden een jongen, nou ja, man, gehad. Het is als semibekende sporter veel te ingewikkeld om een geheime relatie te hebben. Anonieme onenightstands werken veel beter, vooral met mannen die geen enkele ijshockeyer zouden herkennen, zelfs als ik mijn hele uitrusting aanhad. En in de zeer onwaarschijnlijke situatie dat ik wel een vriend had, zou ik daar absoluut niemand van het team over vertellen.

‘Mijn jongen?’ vraag ik, terwijl ik nonchalant een willekeurige handdoek pak om het zweet af te drogen dat in mijn nek druppelt.

‘Bouchard,’ zegt Danton.

‘Bouchard?’ Ik veeg mijn voorhoofd af. ‘Is dat niet een van Marshals jongens?’

‘Ik denk niet dat Kennedy daar blij mee zou zijn,’ zegt Clemers met een lach.

‘Dat bedoelde ik niet,’ zeg ik, terwijl ik een aftrekbeweging met mijn hand in zijn richting maak.

‘Is ook niet wie ik bedoelde,’ zegt Danton.

‘Is er nog een Bouchard?’ vraagt Ivanov, met een norse stem en een bijna moorddadige blik terwijl hij nog een setje squats afrondt. Met veel lawaai legt hij de halterstang terug op het rek.

‘Wauw,’ zegt Danton. ‘Jullie houden onze prospects echt niet in de gaten, hè?’

‘Waarom zouden we?’ Roysy lacht. ‘Wanneer heeft deze organisatie voor het laatst een fatsoenlijke speler gedraaft?’

‘Hé!’ protesteer ik. ‘Ik was een van die spelers, hoor.’

‘Dat bedoel ik.’ Roysy lacht nog wat, zet de kettlebell neer en gaat ernaast zitten om te strekken.

‘Vooral zo doorgaan, nummertje 103 in het algemeen klassement,’ zegt Danton tegen Roysy terwijl hij de schijven van zijn halterstang begint te halen.

‘Hoe weet jij dat eigenlijk?’ vraagt Roysy.

Danton haalt zijn schouders op. ‘Ik ben een man van de statistieken.’ Hij richt zijn aandacht weer op mij terwijl hij naast Roysy gaat zitten om mee te strekken. ‘Zoals ik al zei, hoe zit het met die jongen van jou? Brandon.’

‘Het broertje van Ander?’

‘Jazeker.’ Danton lacht. ‘Waarom is dit zo moeilijk te snappen?’

‘Dat is het niet,’ zeg ik. En dat is niet gelogen. Ik heb niet meer aan Brandon gedacht sinds de dag dat ik weer uit het

huis van de Bouchards vertrok, na mijn seizoen bij de Hodags. Brandon was toen nog een kind. 'Wat is er met hem?'

'Wat is hij voor iemand?'

Ik schud mijn hoofd. 'Weet ik niet. Rustig, denk ik. Hoezo?'

'Ik kreeg net een appje van onze algemeen manager. Coach Chris heeft hem opgeroepen om bij jou op de rechtervleugel te spelen.'

'Fuck, wat goed!' roepen Clemmers en Roysy tegelijk uit, terwijl Clemmers langs Roysy loopt en hem een high five geeft.

'Eindelijk kan ik terug naar de derde lijn, waar ik thuishoor,' zegt Roysy.

Oké. Hij heeft in ieder geval zelfkennis. Ik leg een hand op mijn hart. 'Ik zal altijd met plezier terugdenken aan onze tijd samen.' En dat zal ik ook, maar ik moet toegeven dat ik superbenieuwd ben naar wat Brandon het team te bieden heeft. Het is een eeuwigheid geleden dat ik hem zag spelen, maar als jongen had hij veel potentie.

Roysy blaast me een kus toe. 'Vaarwel, lieve lijnmaat.'

Clemmers zit tegenover Danton en Roysy met zijn benen naar voren gestrekt. Hij doet een halfslachtige poging om zijn tenen aan te raken. 'Ik begrijp nog steeds niet dat Chicago coach Chris heeft ontslagen.'

Ik ga naast hem zitten. 'Ik begrijp niet dat Kennedy is geruild.'

'Door zijn eigen vader,' voegt Ivanov eraan toe terwijl hij bij ons komt zitten. Hij spreidt meteen zijn benen, doet zowat een split en buigt dan voorover. Zijn kin raakt de grond. Uitslover. 'Zelfs in Rusland doen we dat niet.'

'Nou, hier zouden we het ook niet moeten doen,' zegt Danton. 'Maar ik moet toegeven, het is leuk dat Kennedy senior een beetje van zijn voetstuk valt. Het is zo'n eikel.'

'En dat Chicago zijn ster verliest,' zegt Clemmers. 'Nu Junior weg is, maken we misschien nog wel een kans om de play-offs in te sluipen.'

Danton wijst naar hem. 'Dat hoor ik graag.'

Mijn lippen vormen een gemene grijns als ik Dantons richting op kijk. ‘Vinden je artsen het wel goed dat je op jouw leeftijd zo veel wedstrijden speelt?’

‘Flikker op.’ Hij gooit zijn vieze zweetdoek naar me, maar moet lachen.

Brandon

Shit. Ik ben te laat. Echt mega te laat. Ik wil niet eens op mijn telefoon kijken om te zien hoeveel te laat precies. Ik weet alleen dat ik me vanochtend om negen uur voor de training had moeten melden. Maar laten we eerlijk zijn, het zou een wonder zijn geweest als ik op tijd was: ik moest mijn hele leven inpakken met zo’n zestien uur bedenktijd.

Ik probeerde kalm te blijven. Echt waar. Maar natuurlijk liep mijn vlucht vertraging op door een storm boven Iowa. Uiteindelijk moest ik de nacht doorbrengen op de luchthaven van Minneapolis-St. Paul en vanochtend om vijf uur een vlucht nemen. Gelukkig is mijn hele uitrusting meegekomen, maar het duurde een eeuwigheid voordat ik die van de bagageband had getrokken. Vervolgens moest ik vanwege al die spullen – inclusief zes ijshockeysticks – een eeuwigheid wachten op een Uber die groot genoeg was.

Nu ren ik naar de ingang met drie enorme tassen op mijn rug, waarin mijn hele leven zit, plus een bundel ijshockeysticks onder mijn arm. Met elke stap bid ik tot de ijshockeygoden dat ik mijn kans om in de NHL te spelen niet verpest heb voordat ik ook maar één schaats op het ijs heb gezet.

‘Hé! Ben jij Brandon Bouchard?’ hoor ik een jonge vrouw vragen. Ze staat voor een deur met daarop SPELERSINGANG en heeft een camera in haar hand.

‘Ja,’ zeg ik terwijl ik plotseling tot stilstand kom, waardoor mijn schoenen piepen op de vloer.

‘Geweldig,’ zegt ze en ze maakt een foto voordat ik de kans krijg om te vragen wie ze is.

Ze kijkt op haar camera en trekt een gezicht. ‘Je wangen zijn een beetje rood. Vind je het erg als ik er nog een maak?’

‘Wat zeg je?’

‘Sorry,’ zegt ze en ze laat haar camera om haar nek bungelen. Ze steekt haar hand naar me uit. ‘Ik ben Jules. De social-mediamanager. Ze hadden me verteld dat je vandaag zou komen.’

Ik pak haar hand en schud hem. ‘Brandon.’

Als ik loslaat, neemt ze me van top tot teen op en glimlacht naar me met een twinkeling in haar ogen. ‘Je bent knap. Als je die spullen wegzet en je je een beetje hebt opgefrist, gaat de camera echt van je houden.’

‘Tuurlijk,’ antwoord ik. Geen idee wat ik daarop moet zeggen. Persoonlijk heb ik er een hekel aan om op de foto te gaan. Ik ben mijn broer niet. En ik hou er niet echt van om overvallen te worden op het moment dat ik aankom bij mijn nieuwe team. Correctie, mijn kans-van-mijn-leventeam.

‘Luister...’ Ik wijs naar de deur achter haar. ‘Ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik ben al te laat. Ik moet naar binnen.’

Ze stapt opzij. ‘Oké,’ zegt ze. ‘Ik schiet straks wel wat plaatjes van je op het ijs voor een introductiebericht. Fijne training!’

‘Bedankt.’ Ik haast me langs haar heen, duw de deuren open en ren vervolgens door de gang naar de kleedkamer.

Aan de andere kant van de deur hoor ik een stem, vermoedelijk die van coach Chris. Het klinkt alsof hij een toespraak voor de training afrondt waar ik naar had moeten luisteren. Ik hoop vurig dat hij niet kwaad is, of erger nog, teleurgesteld, terwijl ik de deur door dender als een rotsblok van synthetische ijshockeyuitrusting. Ik stommel buiten adem naar binnen en struikel prompt over mijn eigen voeten. Ik voel dat alle ogen op mij gericht zijn als ik in een hoopje op de grond val.

‘Baby Bouchard!’ Het oude, vertrouwde geluid van Ryans stem die mijn bijnaam uit mijn jeugd roept, klinkt door de kleedkamer. ‘Wat een entree.’

GREEN BAY, WISCONSIN ACHT JAAR GELEDEN

Brandon

‘Wakker worden, broertje. Kom op!’

Dat is de enige waarschuwing die ik krijg voordat Ander een kussen tegen mijn hoofd slaat. Ik ga rechtop zitten en het bewuste kussen valt op de grond, waardoor ik het malle grijnzende gezicht van mijn broer zie. Hij is klaarwakker en klaar voor een een-op-eentraining op de oprit voordat de zon ook maar boven de boomgrens is uitgekomen.

Dit is typisch Ander. Hij vindt het volgens mij geweldig dat de zomer voorbij is en we weer een slaapkamer moeten delen. We nemen elk jaar een nieuwe jeugdspeler in huis en dit is het enige wat ik er niet leuk aan vind. Ons huis is vrij klein en onze nieuwe gast, Ryan Christianson, heeft zoals gewoonlijk mijn kamer gekregen.

‘Kom op!’ zegt Ander, terwijl hij me mijn handschoenen toewerpt. Hij heeft zijn oude, versleten en te kleine pads al om zijn benen gebonden. Zijn nieuwe uitrusting voor dit seizoen is te mooi om ermee op de oprit te spelen. Het is zijn eerste jaar als jeugdijschockeyer voor ons lokale USHL-team, de Green Bay Hodags.

‘Ik ben al wakker! En stop met het gooien van die zoi!’ roep ik en ik smijt een van mijn handschoenen in zijn richting, mikkend op zijn hoofd. Tot mijn grote ergernis vangt hij hem. Fucking goaliereflexen.

‘Kom op!’ zegt hij, terwijl hij onhandig de slaapkamer uit

loopt omdat hij de helft van zijn uitrusting al aanheeft. Hij ziet eruit als een misvormd marshmallowmannetje van bijna twee meter. ‘We hebben vandaag een wedstrijd. We hebben niet veel tijd.’

‘Weet ik,’ zeg ik terwijl ik een korte broek en mijn gloed-nieuwe Green Bay Hodags-T-shirt aantrek. We krijgen elk jaar nieuwe spullen van het team waarvan we een speler in huis nemen. Dat is een van de vele voordelen van een gastgezin zijn. Uitrusting, op het ijs staan, gratis kaartjes voor wedstrijden, broodnodig extra geld en de kans dat scouts je zien. Die zijn altijd op zoek naar veelbelovende spelers. Al die vijf dingen zijn belangrijk, maar vooral dat laatste. Ander, die net zestien is geworden, was door die scouts geselecteerd om in de USHL te spelen. Ik moet nog twee jaar wachten op zo’n kans.

‘Eindelijk,’ zegt Ander zodra ik de oprit op stap. Hij trekt onze gehavende goal uit de garage en zet hem in de geïmproviseerde doelmond die pap jaren geleden op het beton heeft ge-verfd.

‘Het verbaast me dat je Ryan niet wakker wilt maken voor je opwarmritueel op de oprit,’ zeg ik tegen Ander terwijl ik een geeuw onderdruk. Ryan is tenslotte zijn nieuwe teamgenoot, niet ik.

Ander kijkt me verbijsterd aan vanachter zijn net. ‘Wat nou als uitslapen hoort bij zijn opwarmritueel? Ik wil niet degene zijn die hem ongeluk brengt. Bovendien ben jij mijn mascotte.’

‘Bof ik even,’ zeg ik en ik hef mijn ogen ten hemel en draai me om, om de garage in te gaan. Ik haal mijn belabberde veldstick en een paar zwarte rubberen ballen tevoorschijn voordat ik op de knop druk om de deur te sluiten. Daarna stel ik me halverwege de oprit op, ruim vijf meter bij hem vandaan, om te gaan schieten. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Ik ben er altijd klaar voor,’ zegt Ander, terwijl hij zijn masker naar beneden klapt en in positie hurkt. ‘Laat maar eens zien wat je kunt.’

Met het blad van mijn stick leg ik een van de rubberen ballen goed. Zonder waarschuwing vuur ik een bliksemsnel polsschot op hem af. Hij slaat de bal naar me terug met de blocker op zijn rechteronderarm. Met mijn voet voorkom ik dat hij van de lange oprit de straat op rolt.

‘Je moet sneller zijn als je me wilt verslaan,’ zegt Ander uitdagend, en hij slaat zijn rechtervuist tegen de handschoen aan zijn linkerhand.

Ik ga de uitdaging aan nu hij zo arrogant doet en schiet er een recht over zijn linkerschouder.

‘Hé!’ protesteert hij. ‘Ik was er nog niet klaar voor!’

‘Ik dacht dat je er altijd klaar voor was.’ Ik gebruik zijn woorden tegen hem en vuur nog een snoeihard schot op hem af.

Dit vangt hij makkelijk op in zijn handschoen, waarna hij grijnst en de bal naar me teruggooit. Die stop ik in de lucht met mijn stick en ik breng de bal terug naar de grond, voordat ik hem onmiddellijk terugsla met een slapshot. Deze keer gaat de bal hoger en wijder dan ik zou willen en vliegt hij over het net, tegen de gesloten garagedeur, waar hij een nieuwe deuk achterlaat.

‘Oeps,’ zegt Ander lachend, terwijl hij zich omdraait om de schade te bekijken. Het valt wel mee, en bovendien is de garagedeur bezaaid met deuken en zwarte rubberstrepn van mijn gemiste schoten die ertegenaan knallen bij elke kans die Ander en ik krijgen.

Hij draait zich weer naar mij toe en maakt zich klaar. Deze keer doe ik het rustiger aan en speel ik in op zijn afwachtede houding. Ik maak een paar schijnbewegingen, alsof ik op het punt sta er een op hem af te vuren. Dan, net als hij naar links reikt en verwacht dat mijn nieuwste knal naar zijn handschoen zal vliegen, los ik mijn schot en mik ik over zijn blocker. De bal vliegt achter in het net.

‘Goal!’ schreeuw ik en ik ren over de oprit, met mijn stick in de lucht zwaaiend terwijl ik het vier.

‘Uitslover,’ zegt Ander, maar zelfs door zijn gezichtsmasker

heen kan ik zijn grijns zien als hij alle ballen naar me terugrolt zodat ik opnieuw op hem kan schieten.

Ryan

De Bouchards zijn aardig, maar ze weten niet van ophouden. Of misschien beginnen ze te vroeg. Ik weet het niet. Het enige wat ik wél weet, is dat het zaterdagochtend zes uur is en dat Ander en Brandon buiten onder mijn slaapkamerraam al bezig zijn met een shoot-out. Ik had vandaag willen uitslapen na mijn eerste trainingsweek met mijn nieuwe team, in mijn nieuwe tijdelijke thuis ver van mijn bekende leven. Ook al stond dat leven te popelen om van me af te komen.

Het klinkt wel alsof Ander en Brandon plezier hebben. Het verbaast me niets. Ander heeft tijdens de trainingen de hele week de tijd van zijn leven gehad. Hij loopt rond met een permanente grijns van oor tot oor en heeft een groepsapp aangemaakt en een paar uitjes georganiseerd voor de rookies in Green Bay. Hij sleept Brandon, die door het team is omgedoopt tot Baby Bouchard, overal mee naartoe, alsof hij een puppy is die hij aan al zijn nieuwe vrienden wil laten zien.

Ander werd al snel de ultieme sfeermaker in de kleedkamer. Het hart van de Hodags. Ik stoor me een klein beetje aan zijn enthousiasme. Een gevoel dat ik denk ik deel met Brandon, die ik vaak met zijn ogen zie rollen naar zijn broer. Soms bloost hij van schaamte omdat hij Baby Bouchard wordt genoemd door alle oudere jongens naar wie hij opkijkt.

Maar hier in Green Bay, ver weg van huis, begin ik het in ieder geval wel leuk te vinden. Een gevoel dat ik, nou ja, eigenlijk nog nooit heb gehad. Ik mis mijn zussen wel, maar wat afstand tot mijn familie, vooral mijn vader, is precies wat ik nodig heb om mijn liefde voor de sport nieuw leven in te blazen.

Dat klopt niet helemaal. Ik hou van ijshockey. Het is altijd